

Editorial

Benvolguts lectors i benvolgudes lectores,

Els darrers anys he tingut l'oportunitat de conèixer molt de prop moltes pràctiques educatives que desenvolupen professors i professores de tot l'Estat espanyol en l'ensenyament de les ciències naturals a l'ESO. Per aquest nivell educatiu obligatori, hi passa tothom: tant les persones que acabaran desenvolupant una carrera científica (i en alguns casos, una professió científica) com les que no. I de carreres i professions no científiques n'hi ha milers. Tenint al cap aquesta premissa, ens podem fer una pregunta necessària: com hem de tractar l'ensenyament i l'aprenentatge de les ciències a l'ESO? El que primer salta a la vista és que no podem ensenyar ciència com si tot el nostre alumnat estigués predestinat a dedicar-s'hi, com si ja l'estiguéssim preparant per a la carrera científica universitària. Crec que això s'ha de fer a partir de quart d'ESO, quan l'alumnat ja ha començat a definir-se, i evidentment al batxillerat. Però, a l'ESO? L'educació secundària (i la primària) és l'etapa fonamental per desvetllar vocacions científiques. Un tractament de la ciència basat en situacions que provoquen fascinació, curiositat o que afecten directament la vida dels alumnes és potser la millor aproximació. És a dir, en compte d'entrar en matèria directament, és interessant plantejar una situació que provoqui interès o bé un conflicte cognitiu a l'alumnat, per portar-lo al coneixement mitjançant una construcció d'aquest coneixement; gairebé igual com funciona la ciència. És una pràctica similar a la que fa el divulgador científic: per no perdre l'interès del seu públic, el divulgador planteja casos fascinants, experiències sorprenents, problemes preocupants, etc. I aleshores té el públic a la butxaca per explicar-li (o fer-li deduir) la causa d'aquell fenomen.

D'altra banda, ens hauríem de plantejar si hem de donar tanta importància a la memorització o bé caldria donar espai a altres competències (anàlisi, crítica, deducció, abstracció, etc.) que ens pot aportar la ciència i que ens poden resultar útils davant qualsevol problema que ens trobem, sigui quina sigui la nostra professió; però això mereixeria un espai que aquí no tinc...

Héctor Ruiz Martín
Director d'OMNIS CELLULA

La portada

Fotografia: Judit Pampalona

La imatge de portada és una Cèl·lula epitelial de ronyó provinent del cangur rata de musell llarg (*Potorous tridactylus*) en anafase (microtúbuls en vermell, centròmers en verd i cromosomes en blau).

Direcció

Director: Héctor Ruiz Martín

Equip editorial d'OMNIS CELLULA:

Editora en cap: Cristina Junyent
Consell assessor: Begoña Vendrell Simón, Gabriel Santpere i Patricia Homs Ramírez de la Piscina
Comitè editorial: Arcadi Navarro i Ricard Roca
Redacció editorial: Bru Papell
Dissenyador gràfic i maquetador: Gerard Sardà Ferrer
Supervisió lingüística: Josep M. Mestres
Correcció d'originals: Linguacom SL

Fotografies: quan no s'indica l'autor en el peu o en l'article, les fotografies són de domini públic extretes de Wikimedia Commons

Dipòsit Legal: B. 45392-2007. ISSN: 1696-8107. Impressió: Gràfiques Cuscó
Els editors no es responsabilitzen de l'opinió ni dels continguts dels articles signats.

© 2009 Omnis cellula - Associació científicocultural
© 2009 Societat Catalana de Biologia, Institut d'Estudis Catalans

Tots els articles són propietat dels editors i dels autors respectius. Queda prohibida la reproducció total o parcial per qualsevol mitjà gràfic o electrònic del contingut d'OMNIS CELLULA sense permís exprès.

OMNIS CELLULA
Facultat de Biologia - Universitat de Barcelona
Av. Diagonal, 645
08028 Barcelona
www.omniscellula.net

Revista oficial de la Societat Catalana de Biologia coeditada per:

